

4. neděle v mezidobí C

*Láska všechno omlouvá, všemu věří,
nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží.
Láska nikdy nepřestává. (1 Kor 13,7.8)*

První čtení

Jeremiáš 1,4-5.17-19

Za (krále) Jóšijáha Hospodin mě oslovil: "Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejich knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil."

Druhé čtení

1. Korintánům 13,4-13

(Bratři a sestry!) Láskaje shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. (Láska) všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Ježíš promluvil v synagoze: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: "Není to syn Josefův?" Řekl jim: "Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau." Dále řekl: "Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy. Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie." Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

K zamyšlení

Hymnus na lásku vnímáme jako nadpozemský zpěv. Svádí nás k tomu, abychom si představili ráj jako svět neustálé oslavy, kde není utrpení. Na druhou stranu ji však můžeme vnímat jako výsměch: kde na světě zažijeme tak obsáhlou a skutečnou Boží lásku?

Výňatek z listu Korintským se nám ale nechce vysmívat. Podstata křesťanského bytí nám bude zřejmá z prvního čtení a evangelia: v Ježíši Kristu se lidmi očekávaná budoucnost naplněná láskou uskutečňuje již "dnes", spása je v dohledu. Současně zažíváme podobně jako Kristus namáhavou a obtížnou cestu, lemovanou ranami a odmítáním.

"Dnes se splnilo Písmo, které jste právě vyslechli." To, že Ježíš neodpovídá představám svých posluchačů, že tuto část Písma vztahuje na sebe a plný důstojnosti a přesvědčení zaujímá pozici, která mu podle nich nepatří, vyvolává v těchto lidech nepředstavitelný hněv. Když nejsou splněna očekávání, může se nadšení rychle změnit v nenávisť.

"Dnes se splnilo Písmo, které jste právě vyslechli." – může toto říci pouze Ježíš jako Boží syn? Nemůže to snad každý z nás vztáhnout na sebe? Tak, jak říká prorok Izaiáš, že skrze dobré skutky bude zde na zemi vládnout Boží království? Každý z nás má své určité povolání a obdržel určité dary, které však nemají sloužit jen jeho potřebám, ale též pro dobro druhých. Co je mé určené povolání, můj zvláštní úkol, aby se láska stala trochu více skutečností?

Tak jako Ježíš a mnoho proroků před ním zažíváme také my od ostatních, jejichž očekávání jsme zklamali nebo jsme jim naší činností a postojem nastavili zrcadlo pro jejich selhání, odmítnutí a nepochopení. Jelikož musíme počítat s odporem, pak potřebujeme jako průvodce Jeremiášovu odvalu a nebojácnost, která v sobě spojuje lásku ve slovech i v činech. Jak můžeme navzdory překážkám prosadit správné a důležité poznání? Odkud máme čerpat sílu, když musíme jít proti proudu? Křesťanství je vždy přítomné, když se člověk snaží s láskou a odvahou snášet každodenní problémy. Současně zůstává příslib, který může být naplněn pouze Bohem.

Zkušenost dokonalé lásky zde na zemi zůstane pro nás nenaplněná. Ale bez snažení o ní nemůžeme žít křesťanským životem. I kdybychom vše vlastnili, ale chybělo by nám to nejdražší, co nám Bůh daroval – srdce, které miluje a je milováno – byl by náš život studený a prázdný. Všechny dary Ducha chtějí být prodchnuty touto láskou. Bez lásky by bylo každé slovo prázdné, všechna síla víry na světě a každý neobvyklý čin by neměl smysl. Láska nikdy nepřestává.

4. neděle v mezidobí C

*Láska všechno omlouvá, všemu věří,
nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží.
Láska nikdy nepřestává. (1 Kor 13,7.8)*

První čtení

Jeremiáš 1,4-5.17-19

Za (krále) Jóšijáha Hospodin mě oslovil: "Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejich knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil."

Druhé čtení

1. Korintánům 12,31 – 13,13

(Bratři a sestry!) Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. (Láska) všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Ježíš promluvil v synagoze: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: "Není to syn Josefův?" Řekl jim: "Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau." Dále řekl: "Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy. Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie." Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

K zamyšlení

Hymnus na lásku vnímáme jako nadpozemský zpěv. Svádí nás k tomu, abychom si představili ráj jako svět neustálé oslavy, kde není utrpení. Na druhou stranu ji však můžeme vnímat jako výsměch: kde na světě zažijeme tak obsáhlou a skutečnou Boží lásku?

Výňatek z listu Korintským se nám ale nechce vysmívat. Podstata křesťanského bytí nám bude zřejmá z prvního čtení a evangelia: v Ježíši Kristu se lidmi očekávaná budoucnost naplněná láskou uskutečňuje již "dnes", spása je v dohledu. Současně zažíváme podobně jako Kristus namáhavou a obtížnou cestu, lemovanou ranami a odmítáním.

"Dnes se splnilo Písmo, které jste právě vyslechli." To, že Ježíš neodpovídá představám svých posluchačů, že tuto část Písma vztahuje na sebe a plný důstojnosti a přesvědčení zaujímá pozici, která mu podle nich nepatří, vyvolává v těchto lidech nepředstavitelný hněv. Když nejsou splněna očekávání, může se nadšení rychle změnit v nenávisť.

"Dnes se splnilo Písmo, které jste právě vyslechli." – může toto říci pouze Ježíš jako Boží syn? Nemůže to snad každý z nás vztáhnout na sebe? Tak, jak říká prorok Izaiáš, že skrze dobré skutky bude zde na zemi vládnout Boží království? Každý z nás má své určité povolání a obdržel určité dary, které však nemají sloužit jen jeho potřebám, ale též pro dobro druhých. Co je mé určené povolání, můj zvláštní úkol, aby se láska stala trochu více skutečností?

Tak jako Ježíš a mnoho proroků před ním zažíváme také my od ostatních, jejichž očekávání jsme zklamali nebo jsme jim naší činností a postojem nastavili zrcadlo pro jejich selhání, odmítnutí a nepochopení. Jelikož musíme počítat s odporem, pak potřebujeme jako průvodce Jeremiášovu odvalu a nebojácnost, která v sobě spojuje lásku ve slovech i v činech. Jak můžeme navzdory překážkám prosadit správné a důležité poznání? Odkud máme čerpat sílu, když musíme jít proti proudu? Křesťanství je vždy přítomné, když se člověk snaží s láskou a odvahou snášet každodenní problémy. Současně zůstává příslib, který může být naplněn pouze Bohem.

Zkušenost dokonalé lásky zde na zemi zůstane pro nás nenaplněná. Ale bez snažení o ní nemůžeme žít křesťanským životem. I kdybychom vše vlastnili, ale chybělo by nám to nejdražší, co nám Bůh daroval – srdce, které miluje a je milováno – byl by náš život studený a prázdný. Všechny dary Ducha chtějí být prodchnuty touto láskou. Bez lásky by bylo každé slovo prázdné, všechna síla víry na světě a každý neobvyklý čin by neměl smysl. Láska nikdy nepřestává.